

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi M. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa A. S.A. w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w W. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.011 zł z ustawowymi odsetkami od 21 grudnia 2011 r. tytułem należnej powodowi, a nie zapłaconej przez pozwanego, prowizji, w związku z umową pośrednictwa zawartą przez strony. Apelacja pozwanego została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 29 stycznia 2014 r.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego złożył pozwany wskazując, że wyrok spowodował powstanie w jego majątku szkodę

w postaci zobowiązania w kwocie 7.011 zł, którą był zmuszony uregulować wraz z odsetkami za zwłokę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części (art. 424⁵ § 1 pkt 1), przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie (punkt 2 powołanego przepisu), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6). Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, skarga niespełniająca przeto któregokolwiek z tych warunków dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Skarga pozwanego nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to jest nie uprawdopodobnia, że szkoda została wyrządzona.

Skarżący w skardze stwierdził, że zasądzoną kwestionowanym wyrokiem należność „był zmuszony uregulować” co oznaczałoby, że świadczenia spełnił, jednakże poza tym twierdzeniem nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, że zapłata nastąpiła. Ten stan rzeczy nie pozwala przyjąć, że dług został zapłacony. Dług, który nie został zaspokojony, nie jest szkodą podlegającą naprawieniu.

Uwzględnienie skargi przez stwierdzenie, że prawomocny wyrok jest niezgodny z prawem, ma charakter prejudykatu, stwarza bowiem możliwość dochodzenia od państwa, na podstawie art. 417¹ § 2 k.c., odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez wydanie tego wyroku. Art. 417¹ k.c., jako materialnoprawna podstawa powództwa o odszkodowanie, wymaga od powoda wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, z których istnienie szkody i związku przyczynowego pomiędzy tą szkodą a zdarzeniem

sprawczym jakim jest wydanie wyroku, powinno być wykazane już na etapie uzyskiwania prejudykatu.

W niniejszym postępowaniu uprawdopodobnienie wystąpienia szkody powinno zatem dotyczyć szkody, która już istnieje, a nie szkody, która może dopiero powstać na skutek ewentualnego wykonania zobowiązania, w tym w wyniku przymusowego zaspokojenia w drodze egzekucji. Wyrok zasądający od skarżącego oznaczoną kwotę stanowi o istnieniu długu, pasywa jednak są szkodą tylko wówczas, gdy doszło do ich umorzenia w drodze wykonania zobowiązania. Jeżeli zaś pasywa, choćby wymagalne, nie zostały jeszcze zrealizowane a taki stan rzeczy należało przyjąć w sprawie niniejszej, nie ma wystarczających podstaw do twierdzenia, że mamy do czynienia ze szkodą wymagającą naprawienia (art. 361 § 2 k.c.; por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. I CSK 86/07, nie publ. oraz m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2014 r. II CNP 18/14, nie publ.; z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 14; z dnia 18 listopada 2014 r., IV CNP 32/14, nie publ.; z dnia 10 grudnia 2010 r. III CNP 48/10, nie publ.).

Powyższe uzasadnia wnioszek, że przesłanka przewidziana w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. nie została spełniona. Niespełnianie wymogu uprawdopodobnienia powstania szkody powoduje, że skarga jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z przedstawionych przyczyn, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

jw

r.g.